

“প্ৰিয় সন্তান সকল :- এতিয়া তোমালোকৰ কায়া একেবাৰে পুৰণি হ’ল, বাবা আহিছে তোমালোকৰ কায়া কল্প বৃক্ষৰ সমান বনাবলৈ, তোমালোক আধা কল্পৰ বাবে অমৰ হ’বা”

প্ৰশ্ন:- এই আশ্চৰ্য জনক নাটকৰ কোনটো কথা ভাল দৰে বুজা উচিত?

উত্তৰ:- এই নাটকত অভিনেতাৰ ছবি এবাৰহে মাত্ৰ দেখা যায়, ৪৪ জন্মৰ ৪৪ ছবি হ’ব প্ৰত্যেকেটো ভিন্ন ভিন্ন হ’ব। কৰ্মও কাৰো লগত মিল নহয়। যি জনে যি কৰ্ম কৰে ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত আকৌ সেই কৰ্মই কৰিব, এইটো ভালকৈ বুজিব লগীয়া কথা। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলা খায়ছে। তুমি এই বহস্যটো সকলোকে বুজাব পাৰিবা।

গীত :- ভোলা নাথ সে নিৰালা !

ওম শান্তি। ভোলা নাথ বুলি সদায় শিৱ বাবাক কোৱা হয়। শংকৰক কোৱা নহয়। তেওঁ বিনাশ কৰে আৰু শিৱ বাবাই স্থাপনা কৰে। অৱশ্যেই স্থাপনা স্বৰ্গৰ আৰু বিনাশ নৰকৰ কৰিব। সেইয়েহে জ্ঞান সাগৰ ভোলা নাথ শিৱ বাবাকে কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকল অনুভৱী হ’লা। কল্প পূৰ্বতে শিৱ বাবা আহিছিলে আৰু এতিয়াও আহিছে নিশ্চয়। নতুন মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰিবৰ বাবে তেওঁ অৱশ্যে আহিব লাগিব। এই নাটকৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ বহস্য কবলৈ নিশ্চয় ইয়ালৈ আহিব লগা হয়। সূক্ষ্মলোকত নকয় নহয়। সূক্ষ্মলোকৰ ভাষাও বেলেগ হয়, মূল লোকত ভাষাই নাই। ইয়াত কথা পাতে। শিৱ বাবাই বেয়া হোৱাটোকো ভাল কৰি লয়ওতা জন হয়। যেতিয়া সৃষ্টি খন তমো প্ৰধান হৈ যায় তেতিয়া সকলোৰে সদগতি দিওঁতা, ভগৱানে নিজেই কয় যে মোৰ আহিব লগা হয়। ইয়াৰ স্মৰণও আছে। এই নাটকত যি সকল মানুহৰ চিত্ৰ (ছবি) আছে সেই চিত্ৰ এবাৰহে দেখিবলৈ পোৱা যায়। এনেকৈ নহয় যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰূপ চেহেৰা সত্য যুগৰ বাহিৰে আন ক’ৰবাত কেতিয়াবা দেখি পোৱা যাব। তেওঁ লোকে পূৰ্ণ জন্ম ললে, তেতিয়া নাম ৰূপ সলনি হৈ যাব। সেই লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ ৰূপ এবাৰ দেখাৰ পিছত ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছতহে দেখা পোৱা যাব। যেনেকৈ গান্ধীৰ ছবি চিত্ৰ পুনৰ ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত দেখা পোৱা যাব। অসংখ্য মানুহ আছে, এতিয়া যিমান মানুহৰ চিত্ৰ দেখিছা, সেই সকলোবোৰ আকৌ ৫ হাজাৰ বছৰ পিছতহে দেখিবলৈ পাব। ৮৪ জন্মত ৮৪ চিত্ৰ হৈ যায়। আৰু সকলোৰে চিত্ৰ ভিন্ন ভিন্ন হয়। কৰ্মও কাৰোৱেই লগত মিলিব নোৱাৰে। যি জনে যি কৰ্ম কৰিছিলে, সেই কৰ্ম ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত কৰিব। এইটো বহুত বুজি লব লগীয়া কথা হয়। বাবাৰো চিত্ৰ আছে। আমি বুজিলো যে প্ৰথমতে সৃষ্টি ৰচনা কৰিবলৈ তেওঁ নিশ্চয় আহিছিলে। তোমাৰ বুদ্ধিৰ তলা এতিয়া খুল খালে, সেই বাবাহে তুমি বুজিব পাৰিছা। এতিয়া আকৌ আনৰ তলা এনেদৰে খুলিবা। নিৰাকাৰ পিতা জন নিশ্চয়ই পৰম ধামত থাকে। যেনেকৈ তোমালোক সকলোৱেও মোৰ ওচৰত আছিল। প্ৰথমে যেতিয়া মই আহো, তেতিয়া মোৰ লগত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰো লগত থাকে। মনুষ্য সৃষ্টি আগৰ পৰাই আছিলে, পুনৰ কেনেকৈ ওলট খালে, পুনৰাবৃত্তি কেনেকৈ হয়। প্ৰথমে নিশ্চয় সূক্ষ্ম লোক ৰচনা কৰিব লগীয়া হ’ব, তাৰ পিছতহে স্থূল লোকলৈ আহিব লগীয়া হয়, কিয়নো মানুহ যি সকল দেৱতা আছিলে, তেওঁ লোক এতিয়া শুদ্ৰ হৈ পৰিলে। তেওঁলোকক আকৌ ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা বনাব লাগিব। সেই গতিকে কল্পৰ আগতে মই যি জ্ঞান দিছিলো এতিয়াও সেই জ্ঞানকেই আকৌ পূৰ্ণাবৃত্তি কৰিম। এই সময়ত সন্মুখত বহি ৰাজযোগ শিকাইছো। পুনৰ আধা কল্পৰ পিছত ভক্তি আৰম্ভ হ’ব। বাবাই নিজে বুজায় যে পুৰণি দুনিয়া খন আকৌ কেনেকৈ নতুন হয়। শেষৰ পৰা কেনেকৈ আদি (আৰম্ভ) হয়। মানুহে বুজি পায় যে পৰমপিতা আহিছিলে কিন্তু কেতিয়া, কেনেকৈ আহিছিলে। আদি -মধ্য- অন্তৰ বহস্য কেনেদৰে খুলিছিলে, এই কথা নাজানে।

বাবাই কয় পুনৰ মই সন্মুখলৈ আহিছো – সকলোৰে সদগতি দিবলৈ। মায়া ৰাৱণে সকলোৰে ভাগ্য ভাঙি ৰাখিছে, গতিকে ভাঙি যোৱাটোক পুনৰ গঢ়ি লওঁতা জনো নিশ্চয় থাকিব লাগিব। বাবাই কয় ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতেও ব্ৰহ্মাৰ দেহত প্ৰবেশ কৰিছিলো। নিশ্চয় ইয়াতে মনুষ্য সৃষ্টি ৰচনা কৰিছিলো। ইয়ালৈ আহি সৃষ্টি খনক উল্টা কৰি কায়া কল্প বৃক্ষৰ সমান বনাওঁ। এতিয়া তোমাৰ কায়া একেবাৰে পুৰণা হৈ গ’ল, ইয়াক পুনৰ এনেকুৱাকৈ বনাওঁ যে আধাকল্প লৈকে তুমি অমৰ হৈ যাব। লাগিলে দেহৰ সলনি হয়, কিন্তু সুখেৰে হয়। যেনেকৈ পুৰনা চোলা এৰি নতুন লোৱা। তাত

এনেকৈ কোৱা নহয় যে আমুকা মৰি গ'ল, সেইটোক মৰা বুলি কোৱা নহয়। যেনেকৈ তোমাৰ এইটো জীৱনত, জীয়াই থাকিও মৰি যোৱা , কিন্তু তুমি মৰি যোৱা নাই নহয়। তুমিতো শিৱবাবাৰহে হৈ গ'লা। বাবাই কয় তুমি মোৰ নয়নৰ মনি হয়, অতি মৰমৰ সন্তান হয়। শিৱ বাবায়োও কয় , ব্ৰহ্মা বাবায়োও কয়। তেওঁ নিৰাকাৰ হয়, এওঁ সাকাৰী পিতা হয়। এতিয়া তুমি কোৱা বাবা আপুনী সেই জনেই নহয় জানো। আমিও সেই জনেই হয়, যি আকৌ লগ হৈছেহি। বাবাই কয় মই আহি স্বৰ্গ প্ৰতিস্থা কৰিছো। ৰাজত্ব নিশ্চয় লাগে, সেই গতিকে ৰাজযোগ শিকাওঁ। পিছততো তোমালোকে ৰাজ্য পায় যাবা , তেতিয়া এই জ্ঞানৰ দৰকাৰ তাত নোহোৱা হ'ব। পুনৰ এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তিত কামত আহিব, পঢ়ি থাকিবা। যেনেকৈ কোনো ডাঙৰ মানুহে ইতিহাস-ভূগোল আদি লিখি থৈ যায়, পিছত সেইবোৰ পঢ়ি থাকে। অজস্ৰ কিতাপ আছে। মানুহে পঢ়িয়েই থাকে। স্বৰ্গত একোৱেই নাথাকে। তাত এটাহে ভাষা থাকিবা। গতিকে বাবাই কয় মই আহিছো সৃষ্টি খনক নতুনকৈ বনাবলৈ। প্ৰথমে নতুন আছিলে, এতিয়া পুৰণী হৈ গ'ল। মোৰ সকলো সন্তানক মায়াই জ্বলায় ছাঁই কৰি দিলে। তাত দেখুৱাই সাগৰ সন্তান জ্ঞান সাগৰতো সঁচাকৈ হয়, তোমালোক তেওঁৰ সন্তান হয়। ৰাস্তবত লাগিলে সকলো তেওঁৰে সন্তান হয় কিন্তু তোমাক সন্তান বুলি প্ৰত্যক্ষ ভাৱে কোৱা যায়। তোমাৰ বাবেই বাবা আহে। কয় মই আহিছো তোমালোক সন্তান সকলক সুৰজীত কৰিবলৈ। যি সকল একেবাৰে ক'লা হৈ গ'ল, পাথৰ বুদ্ধি হৈ গ'ল তেওঁ লোকক পুনৰ আহি পাৰস (পাৰা) বুদ্ধি বনাওঁ। তুমি জানিছা যে এই জ্ঞানেৰে আমি পাৰস বুদ্ধি কেনেকৈ হৈ যাওঁ। যেতিয়া তুমি পাৰস বুদ্ধি হৈ যাবা তেতিয়া এই দুনিয়া খনও পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা সলনি হৈ পাৰসপুৰী হৈ যাব, যাৰ বাবে বাবাই পুৰুষাৰ্থ কৰাইছে। তেন্তে বাবাক নিশ্চয় মনুষ্য সৃষ্টি ৰচনা কৰিবলৈ ইয়ালৈ আহিব লগীয়া হ'ব নহয় জানো! যি জনৰ দেহত আহে, তেওঁৰ দ্বাৰা বংশাৱলী ৰচনা কৰে। গতিকে এওঁ হৈ গ'ল মাতৃ। কিমান সূক্ষ্ম কথা। এওঁ পুৰুষেই হয়, এওঁত বাবা আহে গতিকে মাতা কেনেকৈ হ'ব, এই কথাত সন্দেহ নিশ্চয় কৰিব।

তুমি প্ৰমাণ দেখুৱাই কোৱা যে এই মাতৃ -পিতা, ব্ৰহ্মা সৰস্বতী দুয়ো জনে বৃক্ষৰ তলত বহি আছে, ৰাজযোগ শিকি আছে তেন্তে নিশ্চয় তেওঁ লোকক এজন গুৰু লাগিব। ব্ৰহ্মা সৰস্বতী আৰু সন্তান সকলোকে ৰাজখাৰি বুলি কোৱা হয়। ৰাজ্য পাবলৈ যোগ লগায়। পিতাই আহি ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান শিকায় , যিটো কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে। কাৰোৱেই ৰাজযোগ নাই। তেওঁ লোকে মাথো কব যোগ শিকি লোৱা। হঠযোগ বহুত প্ৰকাৰৰ থাকে। ৰাজযোগ কোনো সন্যাসী, উদাসীয়ে শিকাৰ নোৱাৰে। ভগৱানে আহি ৰাজযোগ শিকাইছিলে। কোৱা হয় মই কল্প কল্পত আকৌ আহিব লগা হয় ,যেতিয়া মনুষ্য সৃষ্টি খন নতুন কৈ ৰচনা কৰিব লগা হয়। প্ৰলয়তো নহয়। যদি প্ৰলয় হৈ যায় তেতিয়া হ'লে আমি কেনেকৈ, কিহত আহিম? নিৰাকাৰ জনে আহি কি কৰিব? পিতাই বুজায় এই সৃষ্টি খন আগৰ পৰাই আছিলে। ভক্তিও আছিলে, ভগৱানকো মাতিও থাকে, ইয়াৰ পৰা এই কথা সিদ্ধ হয় যে ভক্ত আছিলে। ভগৱানেও আহিব লগাত পৰে ,যেতিয়া ভক্ত বহুত দুখী হৈ যায়, কলিয়ুগ অন্ত হ'ল। যেতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্যৰ শেষ হ'বৰ হয়, তেতিয়াহে মোৰ আহিব লগীয়া হয়। সঁচাই এই সময়ত সকলো দুখত আছে। মহাবিনাশৰ যুদ্ধ সন্মুখত আছে।

এইয়া পঢ়াশালী হয়। ইয়াত লক্ষ্য আছে। তুমি জানা সত্যযুগত লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিলে, তাৰ পিছত এক মুকুটধাৰী ৰাজ্য হ'ল পিছত অন্য অন্য ধৰ্মৰ বুদ্ধি হ'ল, পিছত ৰাজ্য আদি বঢ়াবৰ বাবে যুদ্ধ আদি হ'ল। তুমি জানা যি অতীত হৈ গ'ল, সি পুনৰাবৃত্তি হ'ব। আকৌ লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হ'ব। বাবাই বিশ্বৰ ইতিহাস ভূগোলৰ বহস্য বুজাইছে। বিতংভাৱে যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। জানা যে আমি সূৰ্য্য বংশী হয় তেন্তে পূৰ্ণ জন্ময়ো সূৰ্য্যবংশীতে লবা নাম ৰূপ সলনি হৈ যাব। মা- পিতাও বেলেগ হৈ যাব, এই গোটেই নাটক খন বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। বাবায়ো কেনেকৈ আহে ,সেই কথাও বুজিলা। মনুষ্যৰ বুদ্ধিত সেই গীতাৰ জ্ঞান আছে। আগতে আমাৰ বুদ্ধিতো সেই পুৰণা গীতাৰ কথাই আছিলে। এতিয়া বাবাই গুপ্ত কথা শুনায়, সেই কথা শুনি শুনি গোটেই কথাৰ বহস্য বুজি গ'ল। মানুহেও কয় আগতে আপোনাৰ জ্ঞান বেলেগ আছিলে , এতিয়া বহুত ভাল হয়। এতিয়া বুজি গ'লা যে গৃহস্থ ব্যবহাৰত থাকিও কমল ফুলৰ দৰে হ'ব লাগিব। এইটো সকলোৰে অন্তিম জন্ম হয়। সকলোৱে মৰিব লাগিব। স্বয়ং বেহদ (অসীম) পিতাই কয় তুমি পবিত্ৰ হ'বলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰা তেতিয়াহে 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। ইয়াতো কোনোবা কোনোবা পদম পতি আছে, তথাপিও দুখী হয় । কায়া কল্পতৰু নহয়। তোমালোকৰ কায়া কল্পতৰু হয়। তোমাৰ 21 জন্ম মৃত্যু নহয়। পিতাই কয় ইয়ালৈ সেই জনহে আহিব যি সূৰ্য্যবংশী , চন্দ্ৰবংশীয়ে কাম চিতাত বহি ক'লা হৈ পৰিছিল, সেয়েহে ৰাধা কৃষ্ণ নাৰায়ন সকলোকে ক'লা কৈ দেখুৱা হয়। এতিয়াতো সকলো ক'লা হয়। কাম চিতাত বহাৰ বাবে ক'লা হৈ

পৰিলা। এতিয়া তোমালোকে কাম চিতাত বহাৰ পৰা নামি আহি জ্ঞান চিতাৰ ওপৰত বহিব লাগে। বৃষৰ বান্ধোন ছিঙি জ্ঞানৰ অমৃতৰ বান্ধোন বান্ধি লোৱা। এনেকৈ বুজাব লাগে যে তেওঁ লোকে কয় যেন তোমালোকে বহুত ভাল কাম কৰি আছা। যেতিয়া লৈকে কুমাৰ কুমাৰী হৈ থাকে তেতিয়া লৈকে তেওঁলোকক মৃত পলিতি (পতিত) বুলি কোৱা নহয়। বাবাই কয় তোমালোক কেতিয়াও লেতেৰা নহবা। ভবিষ্যতে বহুত আহিব, কব এয়াতো বহুত ভাল কথা- জ্ঞান চিতাত বহিলেই আমি স্বৰ্গৰ মালিক হৈ যাম। সাধাৰণতে ব্ৰাহ্মণেই বান্ধোন বান্ধে। ৰজাৰ লগতো বহুত ব্ৰাহ্মণ থাকে, তেওঁ লোকক ৰাজগুৰু বুলি কয়। আজিকালি সন্যাসীয়েও বান্ধোন বান্ধে। তুমি যেতিয়া এই জ্ঞানৰ কথা কোৱা তেতিয়া সকলোৱে বহুত সুখী হয়। তৎক্ষণাত ৰাখিও বান্ধোৱাই লয়। আকৌ ঘৰত কাজিয়াও হয়। কিছু সহনো নিশ্চয় কৰিব লাগিব।

তোমালোক হয় গুপ্ত শিৱ শক্তি সেনা। তোমালোকৰ ওচৰত কোনো অস্ত্ৰ নাই। দেৱীৰ ওচৰত বহুত অস্ত্ৰ দেখুৱাইছে। এই সকলো বিলাক হ'ল জ্ঞানৰ কথা। ইয়াত কেৱল যোগ বলৰ কথা আছে। তুমি যোগ বলৰ দ্বাৰা সাম্ৰাজ্য লোৱা। বাহু বলৰ দ্বাৰা সীমিত ৰাজ্যহে পোৱা যায়। অসীম (সীমাহীন) ৰাজ্য ভাগ্য কেৱল অসীম মালিকেহে দিয়ে। কাজিয়াৰ কোনো কথা নাই। বাবাই কৈছে মই কেনেকৈ কাজিয়া লগোৱাম। মইতো হাই কাজিয়া নাইকিয়া কৰিবলৈ আহিছো, পিছত ইয়াৰ নাম চিহ্নও নাথাকিব, সেইয়েহে পৰমাত্মাক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। কয় মোৰ (লাজ ৰাখিবা) সন্মান ৰাখিবা, তাৰ পিছতো যদি এজনৰ ওপৰত নিশ্চয় নাথাকে তেতিয়া বেলেগ বেলেগ জনক ধৰি থাকে। কোনোৱাই কয় মোৰ মাজতো ঈশ্বৰ আছে, আকৌ নিজৰ ওপৰত বিশ্বাস নাৰাখে, গুৰু কৰে। যেতিয়া নেকি তোমাৰ ওচৰত ভগৱান আছে, তেনে হলে গুৰু কয় কৰা। ইয়াৰ কথাই সুকীয়া। বাবাই কই কল্পৰ আগতেও মই এনেকৈ আহিছিলো। যেনেকৈ এতিয়া আহিছো। এতিয়া তুমি জানা ৰচয়িতা পিতাই কেনেকৈ বহি কেনেকৈ সৃষ্টি ৰচনা কৰে, এয়াও নাটক হয়। যেতিয়া লৈকে এই চক্ৰক নাজানা তেতিয়া লৈকে কেনেকৈ জানিবা যে আগলৈ কি হব। কয় এয়া কৰ্মক্ষেত্ৰ। আমি নিৰাকাৰী দুনীয়া খনৰ পৰা অভিনয় কৰিবলৈ আহিছো। তেতিয়াহলে তোমালোকেও গোটেই নাটকৰ ৰচয়িতা, পৰিচালকৰ বিষয়ে জানিব লাগে। আমি সকলো অভিনেতাই জানিলো যে এই নাটক খন কেনেকৈ বনোৱা হৈছে, এই সৃষ্টি কেনেকৈ বৃদ্ধি পায়। যেতিয়া নেকি এতিয়া কলি যুগৰ অন্তৰ সময় হয় তেতিয়া হ'লে নিশ্চয় সত্য যুগৰ স্থাপনা হব লাগিব। এই চক্ৰৰ বিষয়ে দিয়া বুজনিটো একেবাৰে সঠিক হয়। যি ব্ৰাহ্মণ কূলৰ হব তেওঁ বুজি পাব। তথাপিও এওঁ প্ৰজাপিতা হয় যেতিয়া নিজৰ কূল বাঢ়ি যাবই। বাঢ়িবতো লাগিবই। আগৰ কল্পৰ দৰে সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰিয়ে আছে। আমি সাক্ষী হৈ চাইছো। প্ৰত্যেকেই নিজৰ মূখ দাপোনত চাব লাগে। কিমানৰ লৈকে আমি যোগ্য হ'লো- সত্যযুগৰ ৰাজধানী পাবৰ বাবে? এয়া কল্প কল্পৰ বাজী হয়, যিজনে যিমানে সেৱা কৰিব, তুমি হ'লা অসীম (বেহদ) আধ্যাত্মিক সমাজ সেৱক। তুমি পৰমপিতাৰ মতত চলি আহিছা। এনে ভাল পইন্ট বোৰ ধাৰণা কৰিব লাগে। বাবাই আহি, কালৰ হাতৰ পৰা মুক্ত কৰে। তাত মৃত্যুৰ নামেই নাই। এয়া হ'ল মৃত্যু লোক, সেই খন হ'ল অমৰ লোক। ইয়াত আদি-মধ্য-অন্ত দুখ আছে, তাত দুখৰ নাম চিনেই নাই। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আবু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আবু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰাংক্ষা:-

১ আমি নিৰাকাৰী আবু সাকাৰী দুয়োজন পিতাৰ অতি মৰমৰ নয়নৰ মনি হয়, আমি জীৱিত অৱস্থাতেই শিৱবাবাৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈ গ'লো, এই নিচাত থাকিব লাগে।

২ যোগ বলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ ৰাজ্য লব লাগিব, পবিত্ৰতাৰ ৰাখি বান্ধিছা যেতিয়া সহায়ো কৰিব লাগিব। কেতিয়াও পতিত নহবা।

বৰদান:- এক সংকল্পত স্থিত হৈ মহাতীৰ্থৰ প্ৰত্যক্ষতা কৰোঁতা দ্বায়িত্বশীল আত্মা হোৱা:-

এই আবু বিশ্বৰ বাবে পোহৰ উৎশ হয় (লাইট সাউছ) হয়। এই মহাতীৰ্থৰ প্ৰত্যক্ষতা কৰিবৰ বাবে সকলো ব্ৰাহ্মণ সন্তানৰ এক সংকল্প হওঁক যে প্ৰত্যেক আত্মাই ইয়াৰ পৰাই ঠিকনা পাবওঁক। সকলোৰে কল্যাণ হওঁক। যেতিয়া এই

শুভ আশাৰ চাকি সকলোৰে অন্তৰত **জলিব**, সকলোৰে সহযোগ থাকিব ,তেতিয়া কাৰ্য্যত সফলতা হব। সকলোৰে মনৰ পৰা এই কথা উলাব লাগে যে এইটো মোৰ দ্বায়িত্ব হয়। যেতিয়া প্রতিজনে নিজকে এনেকুৱা ভাবে দ্বায়িত্ব শীল বুলি বুজিব তেতিয়া প্রত্যক্ষতাৰ কিৰণ আবু (পিতাৰ) ঘৰৰ পৰা চাৰিও ফালে বিয়পিব।

শ্লোগান:- অন্তঃমুখতাৰ বিশেষতা ধাৰণ কৰি লোৱা তেতিয়া সকলোৰে আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব।